

LBRIS

We know
books

Neoridendo

Scipiri, o mie

Volumul 2: Indigo

LETRAS

Promovăm autorii români

Reflecții despre limitele cunoașterii umane	9
SCLIPAREA X	13
SCLIPAREA XI	15
SCLIPAREA XII	16
SCLIPAREA XLVII	18
SCLIPAREA XLVIII	19
SCLIPAREA LXXXIX	20
SCLIPAREA CXII	21
SCLIPAREA CXXXVIII	23
SCLIPAREA CXCIX	24
SCLIPAREA CCXV	25
SCLIPAREA CCXXIV	26
SCLIPAREA CCL	30
SCLIPAREA CCLXX	31
SCLIPAREA CCLXXVII	32
SCLIPAREA CCCXXX	33
SCLIPAREA CCCXXXII	34
SCLIPAREA CCCLIV	35
SCLIPAREA CCCLXXV	36
SCLIPAREA CCCLXXXIII	37
SCLIPAREA CCCXC	45
SCLIPAREA CDIII	46

SCLIPAREA CDXXII.....	47
SCLIPAREA CDXLIV.....	48
SCLIPAREA CDXLVI.....	49
SCLIPAREA CDLXVI.....	50
SCLIPAREA CDLXXX.....	52
SCLIPAREA DXXIII.....	53
SCLIPAREA DXXXIV.....	54
SCLIPAREA DXXXIX.....	55
SCLIPAREA DL.....	56
SCLIPAREA DLV.....	58
SCLIPAREA DLXX.....	59
SCLIPAREA DLXXXVI.....	60
SCLIPAREA DCXXXVIII.....	61
SCLIPAREA DCLX.....	62
SCLIPAREA DCLXV.....	63
SCLIPAREA DCLXVII.....	64
SCLIPAREA DCLXXIX.....	65
SCLIPAREA DCCL.....	66
SCLIPAREA DCCXIV.....	67
SCLIPAREA DCCXXVIII.....	69
... (vezi SCLIPAREA DC).....	72
SCLIPAREA DCCXXIX.....	73
SCLIPAREA DCCLXIII.....	74
SCLIPAREA DCCLXXV.....	75

SCLIPAREA DCCCCV.....	76
SCLIPAREA DCCCX.....	77
SCLIPAREA DCCCXXI.....	80
SCLIPAREA DCCCXXXVII.....	81
SCLIPAREA DCCCLIX.....	83
SCLIPAREA DCCCLXIV.....	84
SCLIPAREA DCCCLXIX.....	85
SCLIPAREA DCCCLXXXVIII.....	86
SCLIPAREA CMVII.....	87
SCLIPAREA CMXV.....	89
SCLIPAREA CMXXXIV.....	90
SCLIPAREA CMXLIX.....	92
SCLIPAREA CMLV.....	93
SCLIPAREA CMLXV.....	94
SCLIPAREA CMXCV – SINTETIKA.....	95
SCLIPAREA CMXCVI.....	98
SCLIPAREA CMXCVII.....	99
SCLIPAREA M.....	100

Mi-e bine să mă pun între coperti, dar simultan, gândul de a mă deschide și de a-mi dezvălui adevăratul sine altora mă umple de anxietate și incertitudine. Ca o carte fragil încondeiată, mă tem să fiu judecat, înțeles greșit sau respins, odată ce paginile mele sunt expuse.

Există o vulnerabilitate care vine odată cu expunerea gândurilor, emoțiilor și dorințelor cele mai profunde. Este ca și cum fiecare cuvânt scris pe acele pagini este o bucată din spirit, dezgolit, susceptibil la critică sau indiferență. Copertile, în schimb, oferă un scut, o barieră de protecție împotriva lumii exterioare. Ele păstrează temerile, îndoielile și nesiguranțele, ascunse de ochii curioși. Confortabile, oferă un sanctuar unde mă pot retrage, unde secretele mele rămân ascunse. A ieși dintre aceste coperti înseamnă a păși în necunoscut, expunându-mă naturii imprevizibile a nivelului uman.

Cu toate acestea, în această frică se află o dorință – dorința de a fi înțeles și acceptat. În adâncul meu, știu că tănuirea nu va face decât să mă izoleze și mai mult. Pentru a mă conecta real, trebuie să găsesc curajul de a mă expune, de a lăsa povestea mea să fie citită.

Poate că există frumusețe în această incertitudine, poate că, îmbrățișând riscul, pot descoperi o lume a conexiunilor autentice și a relațiilor semnificative.

Așadar, să-mi adun curajul de a dezvălui și de a porni într-o călătorie. Nu va fi ușor și pot exista momente când mă împiedic sau șovăi. Dar cu fiecare pagină întoarsă, cu fiecare capitol împărtășit, mă apropii de o viață trăită autentic, o viață în care coperțile nu mă mai îngrădesc, ci servesc ca o reamintire a curajului de care am avut nevoie pentru a pași în lumină.

Și dac-acum nu spui, când se mai poate,
Ce ai să faci când ești supus tăcerii,
O eternitate?

ADICȚII

Dragoste de când ne aflam seminte.

Aer, pe bune, nu se poate fără, apoi

Apă (și lichide), un pic mai ușor de controlat,
dar nu o lua în glumă

Urmează bucalul – eh, aici încep lucrurile să se
complice, de la prafuri până la solide

Adicțiile se formează mental din cauza
potențialelor lipsuri. Stocam așa-numitele rezerve
pentru supraviețuire.

Ești gras, dar nu se vede, pentru că ești campion la
ceva, naiba știe, am auzit de tine și ești înrămat.
Până dai cu produse nazale în alimentația vegetală
lichefiată, ești o influență a unei bule cu tendințe
ridicole.

Sfâșiat până în măduva oaselor umanității, port greutatea de a-ți simți lipsa în fiecare aspect al vieții. Absența pătrunde în ființa mea, lăsând un gol de neșters, care răsună prin coridoarele inimii mele. Tânjesc după prezența, râsul și căldura îmbrățișării tale.

În mozaicul amintirilor, o imagine rămâne gravată în minte. Pâlpâie în culori vibrante, amintindu-mi de spiritul tău, de strălucirea ta și de exuberanța care te-a definit. Fiecare celulă din corpul meu suferă de dor, ca și cum ar dori să se reunească cu esența a cine ai fost.

Uneori, te zăresc prin periferia viziunii, ca și cum ai zăbovi în umbră, amintindu-mi de prezența ta eternă. Cu toate acestea, realitatea dulce-amară este că nu mai ești alături de mine. Ai fost consumat sau poate ești angajat deja într-o călătorie dincolo de acest tărâm pământesc.

Treceri, mod de vindecare, dar și adâncire a rănilor. Cu toate acestea, durerea dorului de tine rămâne la fel ca întotdeauna. E o dovadă a profunzimii conexiunii noastre și a impactului pe care l-ai avut asupra vieții mele. Navighez prin labirintul zilelor, prețuind pentru totdeauna momentele pe care le-am împărtășit.

Deși trecut, spiritul tău continuă să rezoneze în mine. Șoptește în vânt, dansează în lumina soarelui și persistă în parfumul locurilor noastre. Ai devenit o parte a peisajului meu interior, țesut pentru totdeauna pe acoperământul existenței mele.

Pe măsură ce traversez complexitățile vieții, mă agăț de amintirile pe care le-am creat împreună. Ele servesc ca o lumină călăuzitoare, o sursă de consolare în vremuri de singurătate. În timp ce durerea de a-mi lipsi s-ar putea să nu se consume vreodată complet, găsesc consolare în cunoașterea faptului că legătura noastră transcende granițele spațio-temporale.

Așadar, drag părinte, te port cu mine, o amintire dragă, gravată în miezul ființei mele. Îți onorez moștenirea îmbrățișând bucuriile și provocările vieții, știind că ai vrea să trăiesc din plin și cu pasiune.

Mi-e dor de tine, găsind consolare în dragostea pe care am împărtășit-o și în amprenta de neșters pe care ai lăsat-o asupra spiritului meu.

Cumva, ajunsă cu mult noroc, perseverând
Un loc țintit și bine situat,
Chiar dacă aveam corpul curbat,
Ai tras de mine, ca să mă aduci aici.

În douăzeci de ani, în prag de pensie,
Sigur nu mă vei recunoaște.
Vei trage din mine ca de moaște,
Doctore ginecolog ce ești!

Mă bucur
că ați fost acolo împreună,
câți s-a putut,
pentru că ăsta
a fost subiectul povestirii,
a zilei ce a trecut.
Noapte bună!

Am făcut răvaș din soare,
Împachetat în câțiva nori
Și aruncat într-un ocean.
Mă duc și-ntind încet
Sub luna cea mai plină
Într-o mișcare lentă ce-mi dă tihnă.
Apoi, grăbit, din patul cald,
Ceasul din vis sunase,
Mă regăsesc urmând nu fluturi,
Dar bondari...
Pe-aleea dedicată nouă,
Poteca mea mozaicată
Cu magie și culori...
Mâine, o altă zi prin viață,
Plină de promisiuni
Și amintiri proaspete...
O poveste așteptând să fie scrisă,
Cu fiecare clipă, cu fiecare pas.

Hei... hei... cu tine vorbesc! Cu mult înainte de a te naște s-au omorât oameni și domesticit ca animalele. Domesticitul a luat și denumirea de sclavagism în societate. Ca să nu pui sistemul în pericol, a apărut omul din cer, împăratul împăraților, care poseda puteri cam de un infinit de ori mai multe decât cel care conducea o bucată mai mică sau mai mare de pământ și de două infinituri mai mult decât tine. Apoi s-a furat timp – mult timp și tot pământul amintit, așa de important pentru tine mai târziu. Dacă realizai ce se întâmplă și nu erai un pauper care habar nu avea unde e născut și al cui e, îți zic, te cutremurai, ar fi fost frisonul vieții tale. Se pare că acum nu realizezi din nou ce se întâmplă, pentru că ai credința că e mai bine decât atunci, dar înțelege unde te-ai născut, crești și te vei duce – ești într-un grajd împrejmuț, ai soldați și alte straturi de frățiori mai mari care te supraveghează, te epuizează de aproximativ atâta energie cât le trebuie lor de la tine și apoi exhaustiv cu un cancer, un atac de cord sau accident te duci. Ești depus și uitat... dar ca să nu ți se pară prea în gri sau alb și negru, mai ai prilejul să-i vezi pe cei din jurul tău (cu același umilitor destin), soarele, luna și stelele, plus tot ce e natura, să miroși o floare, să auzi o pasăre la răsărit sau asfințit, să guști

din ce se poate mai bun pentru nivelul tău de animal docil. Și tot rahatul ăsta se perpetuează de la nivel la nivel, la nesfârșit. Din partea mea, cea mai mare compasiune, căci suntem între noi și, din păcate, dezbinați.